

MINISTEREN

Dato 13. august 2007
J. nr. 004-u16-2
Deres ref.

Frederiksholms Kanal 27 F
1220 København K

Telefon 33 92 33 55

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København k

I brev af 5. juli 2007 stiller Socialudvalget mig følgende spørgsmål nr. 28 vedrørende B 130: *Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan for blinde og svagsynedes deltagelse i alle samfundsforhold*, som jeg herved skal besvare:

Spørgsmål 28:

Ministeren bedes redegøre for de modeller for løsning af blinde og stærkt svagsynedes befordringsproblemer, som Norge, Sverige og Finland har valgt.

Svar:

Jeg kan oplyse, at såvel Norge, Sverige og Finland har valgt en model med individuel handicapkørsel for blinde- og svagtseende. Alle tre lande har visitering efter behov til de respektive ordninger.

I Norge har staten pålagt alle *fylkeskommuner* en ordning (*TT-ordningen*) med tilrettelagt transport for personer, der af forskellige grunde ikke kan benytte den kollektive transport, herunder blinde- og svagsynede. Ordningen fungerer i de fleste *fylker* som en taxabaseret individuel dør-til-dør transport. Der eksisterer ikke noget nationalt regelværk for *TT-ordningen*, hvilket medfører betydelige regionale forskelle for så vidt angår kørselstilbud og takster.

De tildelte rejsebeløb til godkendte TT-brugere differentieres typisk ud fra brugerstatus og afstand mellem brugerens bopæl og nærmeste kommunale servicecenter. I nogle *fylker* tildeles unge en større ydelse end ældre. I 16 (ud af 19) *fylker* må brugerne selv betale en andel af transportomkostningerne. Størrelsen af egenbetalingen varierer betydeligt mellem de enkelte *fylker*.

De årlige offentlige ydelser per TT-bruger udgør 3.680 n.kr. i gennemsnit incl. Oslo, og ca. 2.200 n.kr. når Oslo holdes udenfor.

I Sverige kan blinde- og svagtseende benytte *färdtjänst* ved kørsel til arbejde, uddannelse og fritidsformål. Det er kommunerne som administrerer *färdtjänsten*, og der kan således være forskelle i servicetilbudene herunder takster fra kommune til kommune. Nogle kommuner har begrænsninger i antallet af kørsler med *färdtjänst*, andre har det ikke.

I *Finland* tilbydes blinde- og svagtseende 18 månedlige ture efter eget valg samt ture til arbejde/studie efter behov. De fleste steder foretages kørslen med almindelig taxa eller handicappbiler. I de større byer tilbydes også kørsel med handicapvenlige busser, som kører i faste ruter med en fast køreplan, eventuelt med mulighed for at afvige ruten ved konkrete bestillinger.

Side 2/2

Der er således forskelle individuelle kørselsordninger for blinde- og svagtseende i de øvrige nordiske lande. Hertil kommer, at andre kørselstilbud også varierer. Der findes ikke undersøgelser som muliggør en umiddelbar sammenligning af de samlede transportvilkår for blinde- og svagtseende i alle de nordiske lande.

Med venlig hilsen

Flemming Hansen